

Delictes Majors 6000141/2016

S E N T È N C I A

**Magistrats Srs.
Enric ANGLADA FORS
Concepció BARON MORA
Jacques RICHIARDI**

Andorra la Vella, vint-i-cinc de juliol del dos mil divuit.

VIST en judici oral i públic pel Molt Il·lustre Tribunal de Corts la causa núm. 6000141/2016 seguida per un presumpte delictes major d'apropiació indeguda contra P. A. M., nascuda el dia 9 de juliol del 1956 a Santiago de Chile (Chile), filla de Humberto i de Juana, de nacionalitat francesa, i defensada per la lletrada Sra. Sophie BELLOCQ ANNEY, sent part acusadora el Ministeri Fiscal representat per la Sra. Carolina BAILÉN VILA i acusació particular la societat "G. A. G. 6., SLU", representada per la lletrada Sra. Mireia CANTURRI ORTIZ i actuant de ponent i redactor de la sentència, el Magistrat Sr. Enric ANGLADA FORS.

RESULTANT PRIMER : Són fets provats i així es declara que des de l'1 de setembre de 2011 fins el 25 de febrer de 2013, la processada P. A. M., nascuda el dia 9 de juliol de 1956 a Santiago de Xile (Xile), de nacionalitat francesa, i sense antecedents penals, va treballar per l'empresa G. A. G. 6., SLU –quin objecte social és l'organització d'esdeveniments, espectacles i congressos– essent l'administrador únic de la mateixa A. P. G., i assolint la processada el càrrec

d'encarregada de l'esmentada empresa l'11 de gener de 2012, en la qual havia començat treballant com a administrativa.

Així i en desenvolupament de la seva nova funció i activitat, que era la d'organitzar fires, exhibicions i congressos, la processada P. A. M. havia de viatjar per anar a visitar clients i promocionar la societat per a portar a terme esdeveniments al Principat d'Andorra, ostentant a tal efecte àmplies facultats de gestió que li foren atorgades mitjançant poders notariais, i disposava de targetes de crèdit de l'empresa per satisfer les despeses pròpies d'aquesta, estant també facultada la processada per operar a un compte bancari de la societat a l'entitat Mora Banc.

Un cop celebrat el Saló de la Infància del Pas de la Casa, de l'any 2012, la processada P. A. M. va contactar amb l'administrativa N. C. P., perquè li ingressés les quantitats de 250 i 500 €, provinents de beneficis de l'esmentat esdeveniment, a un compte personal seu, sense que hagi quedat acreditat que existís una voluntat per part de P. A. M. de quedar-se aquests diners de l'empresa, sinó de compensar quantitats que li havien de ser satisfetes per A. P. G., especialment pels desplaçaments que realitzava amb el seu propi vehicle amb la finalitat de poder arribar a contractar els diversos esdeveniments.

En data 29 de novembre del 2012, P. A. M. va fer servir una targeta de crèdit "Electron" de l'empresa "G. A. G. 6. SLU", per pagar unes despeses seves de dentista d'un import de 121.60 euros, sense que tampoc hagi quedat demostrat que fes dita operació per apoderar-se de diners de l'empresa, doncs de forma immediata va posar en coneixement l'error sofert pel fet d'haver utilitzat aquesta concreta targeta de la societat.

A principis del 2013, van haver-hi una sèrie de malentesos i controvèrsies dimanants de la manera d'organitzar i portar a terme la gestió dels esdeveniments al Principat entre l'administrador únic de G. A. G. 6., SLU, A. P. G. i l'avui processada P. A. P. A. M., que va concloure, després d'algunes trobades entre ambdós durant el mes de febrer de 2013, en una demanda laboral presentada per aquesta última

contra l'esmentada societat en reclamació d'havers i d'indemnització, el dia 8 de març del 2013, que va ser registrada amb el número d'utes civils B-0480-1/13, estant en l'actualitat aquest procediment laboral suspès per prejudicialitat penal, a l'haver presentat A. P. G., en nom i representació de G. A. G. 6., SLU una querella criminal contra P. A. M., la qual va ser admesa parcialment a tràmit.

RESULTANT SEGON : El Ministeri Fiscal en el seu escrit de qualificació provisional, considera els fets constitutius d'un delictes major continuat d'APROPIACIÓ INDEGUDA, tipificat a l'article 213 del Codi Penal, del qual en considera responsable a la processada en concepte d'autora, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, demanant que li sigui imposada a P. A. M. la pena de DOTZE MESOS DE PRESÓ CONDICIONALS, amb un termini de suspensió de la condemna de 2 anys, així com el pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil i de conformitat amb el que disposa l'article 18 del Codi de Procediment Penal, sol·licita que la processada P. A. M. indemnitzí a A. P. G., com a representant legal de G. A. G. 6., SLU -que ha formulat querella criminal- en la suma que es determini.

En l'acte de la vista oral, modifica la seva qualificació provisional en el sentit de retirar l'acusació respecte del fet de l'ús de la targeta, estimant que el delictes no es continuat sinó que es un sol delictes i demanant que el termini de suspensió de la pena sigui de 4 anys.

Respecte a la responsabilitat civil, no formula acusació pels 121,60 €, els quals considera que no es poden englobar dins de l'apropiació indeguda.

RESULTANT TERCER: L'acusació particular representada per la lletrada Sra. Mireia CANTURRI ORTIZ, i actuant en nom de la societat "G. A. G. 6., SLU", en el seu escrit de qualificació provisional, es mostrarà d'acord amb l'exposició de fets, afegint que la processada també va realitzar

varies disposicions de diners de la societat per diferents vies sense justificació documental ni autorització de l'empresa, ascendint el perjudici ocasionat a l'import de 5.613,97 €, segons es desprèn de l'informe del consultor econòmic Sr. J. S. V., mostrant-se igualment d'acord amb la qualificació jurídica dels fets així com amb la pena sol·licitada i reclamant que P. A. M. sigui condemnada al pagament de les despeses processals causades inclosos els honoraris d'advocat d'aquest part.

En l'acte del judici oral eleva a definitiva la seva qualificació provisional, modificant però la reclamació efectuada en concepte de responsabilitat civil i reclamant únicament els imports de 500 €, 250 € i 121,60 €, que ingressà P. A. M. als seus comptes personals sense el consentiment del Sr. A. P. G..

RESULTANT QUART: La lletrada Sra. Sophie BELLOCQ ANNEY, advocada defensora de la processada P. A. M., no es mostra d'acord amb l'exposició dels fets del Ministeri Fiscal, posant de manifest que la seva representada començà a treballar a la societat "G. A. G. 6., SLU" a mitjans de setembre del 2011, com administrativa, amb un salari de 1.798,94 € mensuals, atorgant-li el Sr. A. P. G., el dia 11 de gener del 2012, poders mercantils per poder facilitar l'execució de les seves tasques administratives, no sent aquesta gerent sinó encarregada de l'empresa i havent la mateixa de viatjar per visitar clients i promocionar la societat.

Fou en data 20 de febrer del 2013, quan P. A. M. es trobava de viatge, que A. P. G. va canviar el pany de la porta d'entrada al despatx, li donà de baixa la tarja de telèfon de l'empresa, així com també la donà de baixa a la CASS, no rebent però cap carta d'acomiadament, ni verbal ni escrita, raó per la qual el dia 8 de març del 2013 P. A. M va presentar una demanda laboral contra la societat "G. A. G. 6., SLU", per un import de 9.972,68 € i 1.688,53 €, procediment actualment suspès a l'espera de la resolució de la present causa, que s'inicià per la querella presentada per A. P. G. en data 25 de març del 2013.

La seva defensada i A. P. G. efectuaven compensacions de diners donat que l'empresa tenia problemes de tresoreria i pagava com podia, havent-hi el xec reclamat de 637,61 €, endossat per A. P. G. a favor de P. A. M. en concepte de despeses de desplaçament que encara no li havia liquidat. Tanmateix, i respecte a les quantitats de 500 € i 250 € que també es reclamen, P. A. M. les ingressà als seus comptes amb autorització del querellant, i finalment, en relació a la quantitat de 121,60 €, va ser un error de P. A. M., que va pagar el dentista amb la tarja de l'empresa sense adonar se'n.

Considera que els fets no són constitutius del delictes major d'apropiació indeguda, demanant consegüentment la lliure absolució de la seva defensada, afegint que la part acusadora no pot acusar per altres fets que els que es troben previstos en l'aute de processament i a les dos suposades apropiacions de 750 € i 121,60 €, quantitat aquesta darrera que P. A. M. sempre ha estat disposada a reembossar, considera que s'ha fet una compensació amb les despeses de desplaçament que encara se li deuen, sent aquest un afer civil i no penal, tenint en compte que A. P. G. ho sabia i li va autoritzar, perquè l'empresa li devia diners a ella, i no devent-se els altres 750 €, ja que fou un pagament d'un acompte sobre havers laborals deguts, que fou autoritzat per A. P. G..

En l'acte de la vista oral, eleva a definitiva la seva qualificació provisional.

CONSIDERANT PRIMER : Els fets declarats provats no s'estimen que constitueixin un delictes major d'apropiació indeguda, puix que d'acord amb la seva tipificació, contemplada a l'article 213 del Codi Penal, comet delictes d'apropiació indeguda el qui, sent posseïdor de bens que li han estat confiats a títol de dipòsit o qualsevol altre que produeixi l'obligació de lliurar-los o retornar-los, s'apropiï o distregui els bens amb ànim de lucre i la intenció de beneficiar-se'n en perjudici d'altri. Així, el que caracteritza el delictes és que el seu autor, que no té facultats de disposició sobre els bens, transforma la legítima possessió que li ha estat confiada en domini antijurídic, de la qual causa resulta que sols es pot

cometre el delictes quan aquell s'apodera dels bens i els incorpori al seu patrimoni. És a dir, l'element essencial del delictes d'apropiació indeguda radica en l'incompliment dolós per part de l'agent de l'obligació que li ve imposada contractualment de donar la destinació deguda als diners, fent-los seus i disposant d'ells amb una evident finalitat de lucre. L'acció típica del delictes d'apropiació indeguda és la conversió de la possessió jurídica en possessió il·legítima i exigeix, com a element subjectiu, un concret dol, el que es coneix com a "animus rem sibi habendi" o intenció de tenir la cosa per a un mateix o de fer-se amo d'allò que no és propi i s'ha rebut amb l'obligació de tornar-ho.

En el present cas, la conducta de l'acusada no es pot considerar que configuri el delictes d'apropiació indeguda, al no haver quedat constituïts tots els elements de dit delictes, ja que, si bé es cert que la processada, d'una banda, va utilitzar una tarja de crèdit de l'empresa per la que treballava com a gestora logística -"G. A. G. 6. SLU"-, per abonar la quantitat de 121,60 € de despeses de dentista, apart de que tal fet no constituiria dit il·lícit penal, sinó, en el seu cas, un delictes menor d'ús fraudulent de targeta de crèdit de l'article 243.2 del Codi Penal, com va apuntar el Ministeri Fiscal a l'acte del judici oral, retirant l'acusació per aquest fet, no ho és menys que la versió mantinguda per l'encausada, des del primer moment, de que el lliurament d'aquesta tarja va ser fruit d'un mer error, és perfectament factible, a l'haver realitzat amb la mateixa una sola operació personal, i haver-ho, a més, notificat de forma immediata, segons manté, al propietari i responsable de l'empresa A. P. G., el qual, al plenari al ser preguntat al respecte, va contestar amb evasives, dient, bé que "no ho sabia", o bé que "no ho recordava", la qual cosa resulta inversemblant i il·lògic, màxim quan ell és l'administrador únic de la societat i aitals respostes admeten la possibilitat de la certesa del que sempre ha estat afirmat amb rotunditat per la part querellada.

D'altra banda, pel que fa a les altres dues quantitats de 250 € i 500 € per les que P. A. M. també ha estat processada, doncs la resta de fets que consten en la querella presentada al seu dia no foren admesos per la Batlle instructora, l'acusada ha

mantingut en tot moment que, aquestes dues sumes provinents de la recaptació del “Saló de la Infància” del Pas de la Casa, va demanar a l’administrativa de l’empresa N. C. P. que les hi ingressés al seu compte corrent personal, degut a que A. P. G. li pagava en retard i li devia diners. Aquesta tesi, ve corroborada en gran part, per la declaració de la susdita testimoni, la qual, al plenari va manifestar que P. A. M. la contactà per Skype per que li fes els ingressos al seu compte corrent de les quantitats de 500 € i 250 €, sense donar-li cap explicació, reiterant que els dos pagaments de 500 i 250 € foren els dos únics efectuats al compte personal de P. A. M., que A. P. G. l’autoritzà a fer els referits ingressos i que ella no sabia si hi havia algun acord entre P. A. M. i A. P. G., com tampoc sabia si la societat pagava despeses de desplaçament a P. A. M., però creu que haurien de ser abonades per l’empresa, atès aquesta utilitzava el seu cotxe personal per fer desplaçaments professionals.

CONSIDERANT SEGON: El principi de presumpció d’innocència garantit en la nostra Constitució, en el seu article 3.4, de conformitat amb les postulats de l’article 6.2 del Conveni Europeu per la protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, fet a Roma el 4 de novembre del 1950 i de vigent aplicació al Principat, suposa que tota persona acusada d’una infracció criminal es presumeix innocent mentre la seva culpabilitat no sigui declarada legalment i exigeix que tota declaració de culpabilitat estigui fonamentada en una activitat probatòria de càrrec, lícitament obtinguda i vàlidament practicada.

Una manifestació del principi de presumpció d’innocència és el principi “in dubio pro reo” segons el qual no poden perjudicar a la imputada els fets objecte d’acusació que no han estat degudament acreditats, defecte de prova que sempre ha d’afavorir a l’encausada, i més quan l’*onus probandi* correspon a les acusacions.

Així doncs, existeixen dubtes raonables en el Tribunal de que P. A. M. s’hagués apropiat de les sumes per les que ha estat processada, i de que les mateixes no derivessin d’una

possible compensació pels deutes que l'empresa pogués tenir front a ella, màxim quan consta que P. A. M. va presentar una demanda laboral contra la societat G. A. G. 6. SLU, de la que és administrador únic A. P. G. i que es va registrar com a procediment laboral -autes civils núm. B-0480-1/13-, amb anterioritat a la querella que ha donat lloc a la present causa. Per tant, no havent-hi prova suficient de que la intenció de P. A. M. fos la d'apoderar-se de dites sumes, i tenint la qüestió tractada un caire més civil –laboral- que penal, ço ha de comportar, sense necessitat de més argumentacions, la lliure absolució del il·lícit penal pel que venia essent acusada, amb tots els pronunciaments favorables, i també, consegüentment, de la responsabilitat civil derivada del mateix -article 90 del Codi Penal “a contrario sensu”-.

CONSIDERANT TERCER: D'acord amb el que disposen els articles 174, 175 i 181.1 del Codi de Procediment Penal, es declaren d'ofici les despeses processals causades.

VIST les disposicions legals aplicables al present cas, el Molt Il·lustre Tribunal de Corts;

DECIDIM:

Absoldre P. A. M. del delictes major d'apropiació indeguda del que venia acusada pel Ministeri Fiscal i del delictes major continuat d'apropiació indeguda del que venia essent acusada per l'acusació particular, declarant d'ofici les despeses processals causades.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs d'apel·lació davant d'aquest Tribunal, en un termini de quinze dies següents a la notificació, de conformitat amb el que disposa l'article 195, 199 i concordants del Codi de Procediment Penal.

Així per aquesta nostra sentència jutjant, ho manem i signem.